

XXX

Kako su dani odmicali, bila sam sve umornija i brzo shvatih: moja krvna slika je opasno pala. Uhvati me strah da neću uspeti da se vratim i da će mi odložiti terapiju. Morala sam da povratim energiju. Nekad sam odlazila u teretanu u ulici. Uz vežbe sam išla na traku i brzim hodom u kardio treningu za sat vremena prelazila 7 km, i to mi je prijalo. S perikom to nisam mogla. I ovako mi je bilo vruće ispod nje, znojila sam se, trening nikako nije dolazio u obzir. Uvela sam brzu šetnju kejom, išla sam s Vladom u šetnju uveče, odlazila redovno na posao, trudila se da ostanem aktivna. Ponovo sam bila ja. Kontrola krvi pred terapiju bila je u znaku strepnje. Na moje veliko zadovoljstvo bila sam ponovo u sedlu. Bila sam bolja od mnogih koji ne idu na terapiju. Zvala sam decu.

„Moramo da proslavimo, idemo na večeru u Danubius.“

Predlog prihvaćen. Uvek smo bili složni kada nešto treba da se obeleži. Nije bilo prečesto, ali sam se uvek radovala takvom okupljanju.

Prvi sumrak se provlačio između stolova. Volim ove restoranske bašte na keju. Veče je bilo izuzetno toplo, ali prijalo je, nije bilo bučno. Tiha muzika se čula iz bašte pored, Dunav je mirisao na daljinu i zvezdanu noć. Pomislih na Marinine noći u ovom restoranu i ljubomorno shvatih da ja nemam kome da dam ruku i čuteći je pustim da nam pričaju pogledi i osmesi. Samoća me obuže, čvrsto mi stežući grudi. Pomislih na Marka s tihom tugom. Nedostajao mi je i on onako dalek. Otimala sam

se, ali samoća je poput senke strpljivo čekala iza mog ramena vrebajući svaki moj tren nepažnje i slabosti. Pogled usmerih na decu, postićena, jer ovo je više od „onog nekog”. Deca su se svojski trudila da veče bude lepo. Bilo je.

Te noći sam loše spavala. Osećala sam se kao bokal iz kog sve oko sebe služim i napajam, a ne mogu da ga dopunim i osećam se prazno i iskorišćeno. To me je brinulo, ali nisam naglas to izgovarala niti delila s decom. Nisam želela da ih brinem, a znam da su brinuli mnogo, i to vešto krili iza vedrine i osmeha. Moje sazvežđe je patilo, svako na svoj način, iza sjaja, ali smo se držali čvrsto ne odvajajući se.

Noć se vuče. Ostajem budna, i da ne bih razmišljala, čitam. Uzimam proverene drage knjige, ali potkrade se i neka draga ali sad teška, lomi i bolno podseća na sve što želim da zaboravim, bar nakratko. Vraćam jedan davno podvučen pasus, ne verujući da sam to zabeležila.

Bilo joj je kao da je prešla neku ranije neprelaznu granicu. Bolest koja je kao neko mutno staklo stajala između nje i sveta odjednom nije bila više tu – umesto toga evo ŽIVOTA, od kog se gubi dah, bistrog i širokog. U punoj mesečevoj svetlosti život je pod njom s oblacima i dolinama i sudbinama, a ona mu pripada, nije više isključena iz njega, ona stoji kao i drugi, zdravi, na velikom polazištu držeći cvrčavu buktinju u ruci, spremna da se surva dole u život. Ona je spremna. Drhtala je ali – bila je spremna.

Činilo se da je Remark pisao meni i Lilijan. Skrivena među tim redovima pokušavala sam kasnije u mraku da nađem poruku. Znala sam je, ali nisam bila još spremna ili nisam dovoljno verovala sebi. Vreme će pokazati, a ja sam nestrpljiva.

Dok sam još primala terapiju, usledile su priprema i markacija za zračenje. Moju fazu lečenja na radiologiji vodiće

doktor kog sam upoznala na konzilijumu. Iako me je tada „ubio“ surovom istinom, nekom svojom iskrenošću i šarmom zadobio je moje simpatije. I evo sad sam se radovala njegovim šalama. Ta ležernost i određena bliskost u ophođenju prijala je uz svu ozbiljnost i predanost poslu. Pomislih da napokon, posle onih silnih žena i neprijatnosti u dnevnoj bolnici na hemo, počinjem druženje s muškim svetom na radiologiji, a s njima je lakše. Čudno, zaista tako mislim. Radim u ženskom kolektivu, uglavnom.

Proleće je preraslo u vrelo leto. Bilo je neizdržljivo pod perikama. Moja kosa je poput sitnog paperja počela da raste, ali i opada. To me nije radovalo. Ličila sam na goluzdravog ptića, i Sara je imala običaj da legne pored mene i dira me po glavi. Nju je to podsećalo na stomačić malog kučeta. Smejale smo se tome, a ja sam tako želela da se situacija promeni.

Završila sam hemo i sad sam čekala tri nedelje da započnem zračenje. Radila sam, i jednom, žaleći se na vrućinu i znojenje pod perikom, koleginica na poslu mi kaže: „Pobogu, Ana, skinite ovde periku u kancelariji, šta se mučite.“

Iznenadnih i sebe. Skinula sam periku kao što je skidam na vratima stana, srećna zbog osećaja prijatnosti. Radila sam neku papirologiju i potpuno zaboravila da sam bez perike. Dača je ušao u kancelariju s nepoznatim čovekom i iznenađeno stao. Brzo je odreagovao govoreći da je sasvim OK. I da ne treba da nosim periku i mučim se. Gledao me je sa simpatijama, progutah neprijatnost kao knedlu koja davi, i sad već zatečena nastavih koliko-toliko normalno da se ponašam. Čovek pored Dače je njegov prijatelj, majstor za klime, koga sam očajnički pokušavala da pronađem i servisiram klimu u stanu. Ponudila sam mu kafu i onda se javila Nađi.